

Nr 105.

Av herr Ericson i Boxholm, om införande i fattigvårdslagen av bestämmelse om skyldighet för hemortskommun att erlægga ränta å av vistelsekommun till understödstagare utgivet belopp.

I enlighet med gällande fattigvårdslag åligger det hemortskommun att ersätta vistelsekommun de kostnader, som vederbörande vistelsekommun erlagt till understödstagare, som bevisligen har sin hemortsrätt i annat fattigvårdssamhälle. Skyldigheten i detta hänseende är sålunda klart fastslagen, men kan man emellertid konstatera, att denna skyldighet av kommunerna, i synnerligen stor utsträckning, icke lojalt uppfylles, utan måste denna skyldighet frampressas genom den process, som fattigvårdslagen anvisar.

För kommun, som av en annan kommun blir sökt på ersättning för en understödstagare, föreligger, enligt gällande lag, ingen som helst risk att underlåta erkänna det krav som framställes, även om hemortsrättsfrågan faktiskt ligger klar.

I stället har vederbörande ersättningspliktiga kommun alla skäl att »bestrida kraven», för att på så sätt få en process i gång. Kommer en process väl till stånd, så kan det dröja ända till fem å sex år, innan plikt-skyldigheten att utbetala ersättningsanspråken föreligger, och det är ju under sådana förhållanden alltid en fördel att låta vistelsekommunen betala för en understödstagare flera år i förskott, då hemortskommunen sedan blott behöver betala själva det utlagda beloppet. Men om nu en bestämmelse infördes i lagen, varigenom hemortskommunen bleve skyldig att jämväl utbetala en väl avvägd ränta å det belopp, som vistelsekommun nödgats erlægga för understödstagare, tillhörande annan kommun, skulle detta kanske bidraga till att en process icke uppsåtligt framtvingades, eller med andra ord man kanske mera skulle lägga sig vinn om att, då hemortsrätten ligger klar, söka undvika process. Införandet av en sådan bestämmelse skulle även bidraga till att framskapa mera rättvisa å nu rådande oegentliga förhållanden på detta område, ty det kan väl ändock icke anses rättvist att ett fattigvårdssamhälle, som nödgats taga hand om en understödstagare, tillhörande ett annat fattigvårdssamhälle, skall under flera år, under det process pågår, få dragas med ej allenast extra besvär, utan även tillhandahålla räntefria medel för ändamålet.

För att nämna ett exempel på huru länge ett fattigvårdsmål kan dröja, innan klarhet erhålles, vem som blir den ersättningspliktige, vill jag meddela, att år 1921 väcktes av en kommun i Östergötland en process med en kommun i Värmland, i vilken ännu den 20/1 1925 utslag icke ens kommit ifrån länsstyrelsen.

En bestämmelse i ovan antydd riktning bör lämpligen kunna intagas i § 50 i gällande fattigvårdslag, vilken emellertid lämpligen torde formuleras av det utskott, till vilket denna motion remitteras. Likaledes torde detta utskott även taga i övervägande om räntebeloppets storlek, samt den tid, som bör förflyta innan räntan bör utgå.

På grund av ovanstående hemställes,

att riksdagen beslutar införa en bestämmelse i gällande fattigvårdslag, att hemortskommun är skyldig att jämväl erlægga ränta å belopp, som vistelsekommun för understöds-tagare utgivit,

och att vederbörande utskott måtte utforma härför lämplig lagtext.

Stockholm den 20 januari 1925.

F. O. Ericson,
Boxholm.